

Arrest

nr. 209 018 van 7 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 8 januari 2016 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 11 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 21 april 2016 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat de door verzoekster verklaarde geboortedatum (zij verklaarde op 11 januari 2016 dat zij 15 jaar oud was) niet in overweging wordt genomen aangezien deze onder de ondergrens van het medisch onderzoek valt, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat zij 18 jaar oud was met een standaarddeviatie van 6 maanden. Er werd een voogd aangesteld en de voogdij werd van rechtswege beëindigd op 20 augustus 2016.

1.3. Op 8 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster in een aangetekende brief van 8 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 11/01/2016

Overdracht CGVS: 25/08/2016

U werd op 12 september 2017 van 11u31 tot 17u15 voor de eerste keer gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Meester Damien Raes loco meester Bruno Soenen was aanwezig gedurende het volledige gehoor. Op 15 januari 2018 werd u van 11u56 tot 16u00 voor de tweede keer gehoord op het CGVS. Meester Bruno Soenen was aanwezig gedurende het volledige gehoor. Tijdens beide gehoren werd u bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en sjiitische moslima. U bent hazara, afkomstig uit de stad Mazar-e-Sharif. U ging naar school tot het derde middelbaar, tot aan het ontstaan van uw problemen. Uw vader werkte als douanebeambte, uw moeder en oudere zus werken als leerkracht. Uw broer K.O. (O.V. nr. (...), (...)) studeerde journalistiek aan de universiteit van Balkh.

U en uw broer verklaarden dat jullie vader op 14 sonbola 1394 (5 september 2015) vermoord werd in opdracht van jihadi commandant en voormalig provincieraadslid Z.F. Uw vader had van deze persoon geld geleend om de verbouwingen aan jullie huis te financieren. Echter, in plaats van terugbetaling van het geld vroeg Z.F. om uw hand, wat uw vader weigerde. Om deze reden werd uw vader in zijn wagen neergeschoten toen hij van zijn werk op weg was naar huis. Op het moment van zijn dood vermoedde uw moeder wel waarom uw vader gedood was, maar u en uw broer wisten nog niets van de reden af.

Eind oktober 2015, één dag na het eindigen van de rouwperiode van 40 dagen, bezocht Z.F. jullie huis, u was toen zelf niet thuis. Hij vroeg uw broer initieel vriendelijk om uw hand, maar uw broer weigerde omdat Z.F. reeds met een vijftal vrouwen gehuwd was en een dubieuze reputatie had. Daarop zei Z.F. dat hij jullie vader reeds vermoord had en dat hij uw broer even eenvoudig kon liquideren. Hierna trachtte uw broer klacht in te dienen bij de politie, echter tevergeefs. De klacht werd niet aanvaard omdat er geen bewijs voorhanden was dat zijn beweringen kon staven. Daarna vroeg uw broer hulp bij jullie oom A.. Deze weigerde jullie te helpen omdat jullie een slechte band hadden. U was zelf nog niet op de hoogte gebracht van de situatie, omdat uw moeder en broer u niet ongerust wilden maken.

Een week na het aflopen van de rouwperiode van 40 dagen ging u voor het eerst terug naar school. 's Ochtends toen u op school was, kwam Z.F. opnieuw naar uw huis om uw broer aan te spreken. Opnieuw weigerde uw broer diens huwelijksvoorstel. Toen u in de loop van de voormiddag terug van school naar huis wandelde, werd u tegengehouden door een pick-upwagen met een groep gewapende mannen. Z.F. sprak u aan, hij stelde zich voor en zei dat hij u gemakkelijk kon ontvoeren indien u niet met hem zou trouwen. U kwam thuis en vertelde overstuur aan uw moeder en broer wat u overkomen was, waarna zij u inlichtten van de situatie. Hierna werd besloten dat u en uw broer het land moesten verlaten. Uw broer probeerde opnieuw klacht in te dienen bij de politie, wat wederom niet aanvaard werd. Sindsdien ging u niet meer naar school en bleef u binnenshuis terwijl uw broer geld verzamelde om jullie reisweg te financieren. Een twaalfal dagen nadat u op straat was tegengehouden door Z.F., vatten jullie jullie reis aan.

Op 14 aqrab 1394 (5 november 2015) verlieten u en uw broer Mazar-e-Sharif. Jullie reisden via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland. Op 7 december 2015 werden uw vingerafdrukken genomen te Griekenland. Op 8 januari 2015 kwamen jullie toen in België en drie dagen later dienden jullie samen jullie asielaanvraag in bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Twee à drie dagen na jullie aankomst in België sprak Z.F. uw schoonbroer aan om naar jullie te vragen. Nadien heeft hij uw familie niet meer benaderd.

U legde zelf geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

Uw broer legde in het kader van zijn asielaanvraag de volgende documenten neer: een kopie van zijn taskara; 9 originele attesten en diploma's betreffende zijn studie journalistiek en stages in dit werkveld; een kopie van een psychologisch attest dat op hem betrekking heeft; en afdrucken van facebookposts.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor Z.F. die met u wenste te huwen en die uw vader heeft gedood wegens de weigering van het huwelijksaanzoek. Na grondig onderzoek van uw asielrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat u het CGVS geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw werkelijke leeftijd. Waar u bij het indienen van uw asielaanvraag in januari 2016 verklaard had dat u 15 jaar oud was, werd uw leeftijd door wetenschappelijk onderzoek op 19 februari 2016 bepaald op 18 jaar met een standaarddeviatie van 6 maanden (zie document leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij, toegevoegd aan uw administratief dossier). U kreeg vervolgens 20/08/1998 als geboortedatum toegekend (zie verklaring DVZ M., rubriek 4). Tijdens uw gehoor bij het CGVS hield u ondanks het medische onderzoek vast aan uw beweerdelijke jonge leeftijd, wat een louter blote bewering uwentwege is (CGVS I M., p.4 en p.24; CGVS I K.O., p.12). U kon immers geen enkel identiteitsdocument neerleggen dat uw eigen verklaringen hieromtrent zou kunnen staven: hoewel uw broer wel een paspoort bezat, verklaarde u zelf niet over een paspoort te beschikken en zei u dat uw taskara verloren was gegaan in zee. Opvallend in dit verband is dat u bij DVZ gezegd had dat u uw taskara had achtergelaten in Afghanistan. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid hield u louter vast aan uw laatste verklaring (CGVS M. I p.14; CGVS M. II p.7-8; verklaring DVZ M., rubrieken 24 en 25). Niet alleen moet er geconcludeerd worden dat u op het moment van uw gehoren bij het CGVS niet beschouwd kan worden als een minderjarige, ook wijst dit erop dat u door zich enkele jaren jonger voor te doen, de inschatting van de geloofwaardigheid van uw verklaringen trachtte te bemoeilijken voor het CGVS.

Daarnaast legde uw broer veelvuldig tegenstrijdige verklaringen af omtrent de bedreigingen door Z.F., wat de aannemelijkheid van jullie relaas op fundamentele wijze ondermijnt.

Ten eerste werd een dubbele tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande het moment waarop uw broer Z.F. voor het eerst toevallig bij jullie thuis tegenkwam. Tijdens zijn eerste gehoor bij het CGVS beschreef uw broer dat zijn les op de universiteit rond 11u30 gedaan was en dat hij toen rechtstreeks naar huis ging. Omstreeks 12u 's middags kwam hij thuis aan en zag hij een auto met bodyguards voor de deur staan. Net op dat moment vertrok Z.F. uit jullie huis. Uw broer vroeg aan jullie vader waarom Z.F. daar was geweest, maar uw vader zei dat het niet zijn zaken waren. Uw broer situeerde deze ontmoeting een week voor het overlijden van jullie vader, en twee maanden voor jullie vertrek uit Afghanistan (CGVS K.O. I p.27 en p.32-34). Tijdens zijn tweede gehoor bij het CGVS schetste uw broer deze situatie opnieuw, nl. dat hij Z.F. bij zijn thuiskomst net kruiste, doch situeerde hij dit voorval in de namiddag en stelde hij dat hij toen zeker niet van de universiteit kwam. Ter verklaring voor deze tegenstrijdigheid zei uw broer dat hij slechts les had tot 11u en nadien ergens anders heen gegaan was, om vervolgens pas naar huis te gaan, wat evenwel indruist tegen zijn vorige versie van de feiten. Frappanter is echter dat uw broer dit voorval deze keer tien maanden tot een jaar voor het overlijden van jullie vader situeerde, en geen week (CGVS K.O. II p.27-28). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid hield uw broer vast aan zijn laatste versie van de feiten: hij zei dat de gebeurtenissen al even geleden waren en dat de data die hij weergaf misschien wat verschilden, dat er mogelijks een misverstand was, maar dat het volstrekt onmogelijk was dat jullie vader slechts een week na deze ontmoeting vermoord was (CGVS K.O. II p.28). Van een misverstand kan in dit verband geen sprake zijn, aangezien uw broer bij zijn eerste gehoor evenzeer verklaard had dat deze ontmoeting twee maanden voor jullie vertrek uit Afghanistan plaatsvond (CGVS K.O. I p.33). Er kon geen verwarring met een andere ontmoeting zijn, omdat uw broer uitdrukkelijk verklaard had dat dit de enige keer was dat hij Z.F. zo toevallig bij jullie thuis kruiste (CGVS K.O. II p.27). Daar Z.F. een machtige ex- jihadi commandant en voormalig provincieraadslid was met een dubieuze reputatie, en aangezien uw broer verklaard had erg verbaasd te zijn bij het zien van de auto met bodyguards voor de deur, mag aangenomen worden dat dit (toen nog) mysterieuze bezoek van Z.F. aan jullie huis een diepe indruk op hem gelaten had (CGVS K.O. I p.29 en p.33).

Er mag dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat uw broer de chronologie van deze essentiële gebeurtenissen binnen zijn relaas correct kon weergegeven -quod non. Dit tast de aannemelijkheid van jullie relaas dan ook op onherstelbare wijze aan.

Ten tweede legde uw broer tegenstrijdige verklaringen af over de momenten waarop jullie zelf bedreigd werden door Z.F.. Tijdens zijn eerste gehoor zei uw broer dat hij vier of vijf dagen na het aflopen van de rouwperiode voor het eerst opgezocht werd door Z.F. die om uw hand vroeg. Uw broer weigerde dit, waarna Z.F. ermee dreigde hem net zoals jullie vader te doden. Uw broer zei dat Z.F. u vervolgens één of twee dagen later tegenhield toen u van school onderweg naar huis was (CGVS K.O. I p.35-36). Tijdens zijn tweede gehoor zei uw broer daarentegen dat hij slechts één dag na het aflopen van de rouwperiode voor het eerst persoonlijk bedreigd werd door Z.F., en dat Z.F. u vervolgens pas een week later tegenhield toen u van school onderweg naar huis was (CGVS K.O. II p.31 en p.33-34). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden hield uw broer vast aan zijn laatste versie van de feiten en zei hij dat hij zich bij deze gebeurtenissen in een moeilijke situatie bevond, waarbij een verschil van enkele dagen menselijk is (CGVS K.O. II p.33-34). Echter, aangezien het slechts een zeer beperkt aantal gebeurtenissen betrof waarbij jullie persoonlijk bedreigd en ernstig bedreigd werden, kan een tijdsverloop van één dag in deze context niet zomaar over dezelfde kam gescheerd worden als vier of vijf dagen. Zoals hierboven gesteld is het dan ook niet aannemelijk dat uw broer niet in staat was de chronologie van gebeurtenissen coherent te schetsen.

Ten derde legde uw broer tegenstrijdige verklaringen af over het aantal keer dat hij Z.F. ontmoet heeft. Uit de verklaringen van zijn eerste gehoor bleek dat hij Z.F. twee keer thuis gezien had, nl. toen hij hem toevallig thuis kruiste en toen Z.F. hem na de rouwperiode om uw hand kwam vragen (CGVS K.O. I p.27-28). Tijdens uw tweede gehoor zei hij daarentegen dat hij Z.F. drie à vier keer thuis ontmoet had. Naast de hier vermelde ontmoetingen, zou Z.F. ook nog eens 's voormiddags naar jullie thuis gekomen zijn om opnieuw naar uw hand te vragen. Uw broer weigerde dit, waarna Z.F. diezelfde dag nog u tegenhield en bedreigde toen u op weg van school naar huis wandelde. Uw broer voegde er dus aan toe dat Z.F. jullie huis nog op deze welbewuste dag bezocht had (CGVS K.O. II p.24-25). Geconfronteerd met de vraag waarom uw broer voordien nog niets van deze ontmoeting had vermeld, zei hij dat hij dit misschien was vergeten te vermelden (CGVS K.O. II p.34). Deze verklaring is echter niet aannemelijk omdat uw broer aan het einde van zijn eerste gehoor nog eens uitdrukkelijk het aantal ontmoetingen met Z.F. opgesomd had: '(...) dus de eerste keer was met mijn vader, de tweede keer met mij, en de derde keer heeft hij mijn zus benaderd (...).' (CGVS K.O. I p.42) Gezien de ernst van de feiten kan het niet overtuigen dat uw broer niet in staat bleek eenduidig weer te geven of hij één dan wel twee keer persoonlijk bedreigd was door Z.F..

Ten vierde werd een tegenstrijdigheid vastgesteld binnen de verklaringen van uw broer aangaande de hulp die hij bij jullie oom A. zocht. Tijdens zijn eerste gehoor vertelde uw broer dat u onderweg van school bedreigd was door Z.F., en dat hij dezelfde dag naar het politiehoeftkwartier ging om klacht in te dienen. Omdat zijn klacht niet aanvaard werd, ging hij dezelfde dag nog hulp vragen bij jullie oom (CGVS K.O. I p.40). Tijdens uw tweede gehoor schetste uw broer alweer een ander verloop van gebeurtenissen. Hij zei dat Z.F. hem één dag na het aflopen van de rouwperiode bedreigde, en dat hij toen al meteen hulp ging vragen bij uw oom. Uw broer situeerde dit gesprek met zijn oom uitdrukkelijk vóór uw persoonlijke bedreiging na school. Hij voegde er ook aan toe dat hij nadien niet meer met uw oom overlegd had, omdat ze geen goede band hadden. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei uw boer dat hij zich misschien niet alles kon herinneren omdat de incidenten een grote impact hadden op zijn geheugen (CGVS K.O. II p.32), wat niet als afdoende verklaring kan worden beschouwd voor voormelde duidelijke tegenstrijdigheid (zie infra, bespreking psychologisch attest).

Voorts bleek uit uw verklaringen een dermate gebrek aan interesse en initiatief ten aanzien van de bedreigingen die u en uw familie ondervonden zouden hebben, dat aan uw relaas moeilijk geloof kan worden gehecht. Zo kon u wel vertellen over het overlijden van uw vader en Z.F. die u één keer op straat had tegengehouden, maar legde u verder bijzonder vage verklaringen af over de concrete omstandigheden naar aanleiding waarvan u Afghanistan plots moest ontvluchten. U wist dat uw broer aangesproken was door Z.F., maar u had geen idee hoe vaak of waar hij dan aangesproken was. U wist evenmin dat Z.F. blijkbaar nog naar uw huis zou zijn gekomen vlak voor hij u op straat bedreigde met ontvoering (CGVS M. I p.17 en p.21; CGVS M. II p.11 en p.13). Voorts had u geen idee of uw familie klacht had ingediend bij de politie en of er enig onderzoek loopt naar de moord op uw vader en de bedreigingen aan jullie adres. U zou er ook nooit naar gevraagd hebben (CGVS M. I p.18 en p.23; CGVS M. II p.11 en p.13). U had geen idee of er ooit pogingen waren ondernomen om het conflict met Z.F. op een of andere manier op te lossen (CGVS M. I p.23).

U wist evenmin of uw familie na uw vertrek nog aangesproken of bedreigd was door Z.F., en u zou ook hier niet naar geïnformeerd hebben (CGVS M. I p.23; CGVS M. II p.9). Voorts wist u niet hoe of door wie uw vader concreet aangevallen was (CGVS M. I p.24), hoewel uw broer ter plaatse met getuigen zou hebben gesproken en wel over deze informatie beschikte (zie vb CGVS K.O. I p.34). Ter verklaring voor uw onwetendheid omtrent de bedreigingen van uw broer stelde u dat hij u zulke informatie niet wilde geven om u geen angst aan te jagen (CGVS M. I p.17; CGVS K.O. I p.32 en p.34). Echter, aangezien Z.F.'s wens om met u te huwen aan de basis zou liggen van de moord op uw vader en uw noodgedwongen vlucht uit Afghanistan waarbij u onverwachts uw familie moest verlaten, kan het niet overtuigen dat u (achteraf) dermate weinig interesse toont in de concrete omstandigheden van uw vlucht. Van een persoon die internationale bescherming verzoekt, mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich minstens voldoende informeert over de gebeurtenissen die direct aan de basis liggen van zijn of haar asielaanvraag. Dat u als onderlegd persoon nagelaten hebt dit te doen, hoewel u zich intussen reeds twee jaar samen met uw broer in België bevindt en u nog dagelijks contact hebt met uw moeder en zus in Afghanistan, valt moeilijk aan te nemen (CGVS M. II p.3). Samengenomen met bovenvermelde vastgestelde tegenstrijdigheden binnen de verklaringen van uw broer, bevestigen deze elementen dat aan jullie relaas geen geloof kan worden gehecht.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat jullie relaas ook ernstige vragen oproept in termen van waarschijnlijkheid. Zo bleek uit de verklaringen van uw broer dat uw moeder en broer wel degelijk op de hoogte waren van de reden waarom uw vader vermoord was, nl. omdat hij geweigerd had u uit te huwelijken aan Z.F.. Z.F. richtte zijn verzoek om uw hand vervolgens tot uw broer, wat deze steeds weigerde en waarna ook hij met de dood bedreigd werd. Niettemin lichtte noch uw broer, noch uw moeder u in van deze bedreigingen en lieten zij u simpelweg op uw eentje van en naar school wandelen. Dat uw moeder en broer geen enkele maatregel voor uw veiligheid namen maar u daarentegen zelfs helemaal alleen naar school lieten gaan, hoewel u gewoonlijk wel in gezelschap van uw moeder of vriendinnen naar school wandelde (CGVS M. I p.11-12), kan in deze context niet overtuigen. Geconfronteerd met deze opmerking zei uw broer dat jullie geen andere keuze hadden omdat hij moest studeren en uw moeder fysiek niet meer in staat was om naar buiten te gaan, en dat ze in deze moeilijke periode niet op zulke kleine zaken gelet hadden (CGVS K.O. I p.37). Echter, aangezien uw vader door Z.F. geliquideerd zou zijn en uw broer reeds uitdrukkelijk door Z.F. met de dood bedreigd was, valt de verklaring dat uw broer liever wenste te studeren en dat uw veiligheid een kleine zaak betrof, niet serieus te nemen. Ook deze vaststellingen bevestigen dan ook de onaannemelijkheid van jullie relaas.

U legde geen documenten neer ter staving van uw identiteit en asielrelaas. Uw broer legde in het kader van zijn asielaanvraag zijn taskara neer en documenten die zijn studie en stages staven, en afdrucken van facebookposts. Deze elementen hebben geen betrekking op uw eigen asielaanvraag, en doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw eigen asielmotieven, nl. het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas over de bedreigingen door Z.F.. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Uw broer werd als vluchteling erkend op basis van motieven die hij zelf aangehaald heeft. Ondanks uw verwantschap met K.O. blijft een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, dan ook noodzakelijk. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige incidenten aangehaald op basis waarvan u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou kunnen baseren.

Uw broer haalde ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheden aan dat de gebeurtenissen een diepe indruk op hem hadden nagelaten en een zekere impact hadden op zijn geheugen (CGVS K.O. II p.32-33 en p.37). Hij legde in dit kader een psychologisch attest neer. Hoewel het CGVS begrip opbrengt voor eventuele psychologische moeilijkheden die uw broer zou hebben, dient opgemerkt te worden dat uit het psychologisch verslag niet blijkt dat de cognitieve capaciteiten van uw broer dermate zouden zijn aangetast dat hij niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. In het attest wordt vermeld dat uw broer soms moeite heeft om details van bepaalde herinneringen naar boven te halen (zie stuk 10). Echter, de vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen geen details maar wel elementen die de kern van jullie asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij deze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, temeer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de verzoeker gegrift te zijn.

Voort dient opgemerkt te worden dat uw broer noch bij DVZ, noch tijdens zijn eerste gehoor melding had gemaakt van het bestaan van geheugenproblemen. Indien hij werkelijk met geheugenproblemen zou kampen die het hem ernstig bemoeilijken zijn asielrelaas coherent uiteen te zetten, kan het niet overtuigen dat hij dit pas aan het einde van zijn tweede gehoor opwierp na confrontatie met een tegenstrijdigheid (CGVS K.O. II p.32-33). Uit de gehoorverslagen blijkt ook dat gehoren op normale wijze plaatsvonden en dat uw broer wel degelijk in staat was om precieze en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Bovendien steunt onderhavige beslissing niet alleen op tegenstrijdigheden binnen de verklaringen van uw broer, maar ook op een onwaarschijnlijkheid en op vaagheden binnen uw eigen verklaringen. Het psychologische attest is derhalve niet van die aard om de aangetaste geloofwaardigheid van jullie asielrelaas te herstellen.

Afsluitend dient het volgende opgemerkt te worden: uw advocaat haalde aan dat u als sjiitische moslima in Afghanistan een verhoogd risico zou lopen wegens recente aanslagen waarbij de sjiitische bevolkingsgroep gevisieerd wordt (CGVS M. II p.15). U haalde dit echter zelf op geen enkel moment in de loop van uw asielprocedure aan als asielmotief, en u brengt evenmin omstandigheden aan waaruit dergelijk verhoogd risico wegens uw sjiitische geloofsstrekking zou kunnen blijken.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-e-Sharif. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- "- Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet - schending van de materiële motiveringsverplichting ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting ;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel;*
- Schending van artikel 3 EVRM;*
- Schending van de rechten van verdediging."*

Verzoekster betwist de beoordeling in de bestreden beslissing aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij stelt vast dat deze grotendeels gebaseerd is op tegenstrijdigheden in de verklaringen van haar broer over de vervolgingsfeiten waar zij zich beiden op beroepen, maar wijst erop dat haar broer op 8 maart 2018 door de commissaris-generaal wel erkend werd als vluchteling.

Verzoekster voert daarnaast aan dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar sociale positie als vrouw in Afghanistan. Verzoeksters kwetsbare profiel diende in rekening genomen te worden bij de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoekster wijst erop dat zij alleen terug dient te keren, nu haar broer in België erkend werd als vluchteling.

Verzoekster wijst erop dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een gedwongen huwelijk vreest. Zij meent dat gedwongen huwelijken als familiaal geweld dienen te worden beschouwd en verwijst naar artikel 37 van de Conventie van Istanbul van 11 mei 2011 en naar een studie van de "*FEMM Committee*" over gedwongen huwelijk. Zij wijst er tevens op dat de problematiek van gedwongen huwelijken en mondelinge bedreigingen tegenover vrouwen in een familiale context en in de vorm van "*street harassment*" een bekend fenomeen is in Afghanistan. Zij citeert hierbij uit een rapport van de "*Afghanistan Independent Human Rights Commission*". Verzoekster is van oordeel dat haar terugkeer naar Afghanistan, een land met een hoge graad van geweld tegen vrouwen die geen hulp kunnen krijgen omwille van de traditie en taboes, een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster meent tevens dat zij, gelet op de culturele context, niet over deze problematiek durfde te spreken en dat het niet onlogisch is dat haar broer en moeder haar niet op de hoogte wilden stellen van het gedwongen huwelijk, gelet op het taboe dat in Afghanistan heerst over seksueel geweld.

Verzoekster stelt verder dat de sociale positie van de vrouw in Afghanistan nog steeds ondermaats is en citeert uit een rapport van "*Human Rights Watch*" waaruit blijkt dat de Afgaanse overheid de beloofde maatregelen voor de bescherming van vrouwen in het kader van gerelateerd geweld, nog niet in de praktijk hebben omgezet. Vrouwen worden bovendien nog steeds gestraft voor morele misdrijven als weglopen of voorhuwelijkse seksuele betrekkingen. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat er rekening werd gehouden met de context en de situatie waarin verzoekster bij een terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen.

Verzoekster voert bovendien aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met de psychologische problemen van haar broer en geeft aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing over het door haar broer neergelegde psychologisch attest. Zij verwijst hierbij naar een arrest van de Raad waaruit blijkt dat psychische kwetsbaarheid een element betreft dat in rekening dient te worden genomen (RvV 22 maart 2016, nr. 164 570).

Verzoekster hekelt verder het feit dat zij geen informatie heeft ontvangen waarom haar broer wel erkend werd als vluchteling maar zij niet, nu zij zich baseren op dezelfde vluchtmotieven. Zij meent dat haar rechten van verdediging werden geschonden omdat zij in de onmogelijkheid verkeert om zich te informeren naar de redenen waarom haar broer de vluchtelingenstatus werd toegekend.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus van verzoekster broer K.O. van 8 maart 2018 (stuk 3);
- een uittreksel uit het rapport "*Forced marriage from a gender perspective: study for the FEMM Committee*" van het Directorate-general for internal policies: citizen's rights and constitutional affairs van 2016 (stuk 4);
- het rapport "*Summary of the Report on violence against women*" van AIHRC (stuk 5);
- het artikel "*Afghanistan: Country summary*" van Human Rights Watch van januari 2018 (stuk 6);
- het artikel "*The women in Afghanistan's moral prisons*" van Ritu Mahendru van 8 maart 2017 (stuk 7).

2.1.3. In een aanvullende nota van 25 juli 2018 voegt de commissaris-generaal de volgende documenten toe:

- het "*COI Report Afghanistan Security situation – Update*" van EASO van mei 2018;
- het rapport "*Country Guidance Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht, laat niet toe om vast te stellen dat zij nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoekster stelt verkeerdelijk dat zij zich op hetzelfde vluchtrelaas steunt als haar broer. Zij kan nog worden gevolgd dat zij bij aanvang van de procedure hetzelfde verhaal hebben verteld, maar tijdens de CGVS-interviews is duidelijk geworden dat haar broer nog andere elementen kon aanbrengen dan het initiële asielrelaas. De mogelijke problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien maakte verzoekster broer aannemelijk. In de bestreden beslissing wordt dit expliciet aangegeven dat een onderscheid wordt gemaakt tussen het asielrelaas dat verzoekster en haar broer gemeenschappelijk hebben en het specifieke profiel van verzoeksters broer. De commissaris-generaal vermeldde dan ook terecht het volgende: *“U legde geen documenten neer ter staving van uw identiteit en asielrelaas. Uw broer legde in het kader van zijn asielaanvraag zijn taskara neer en documenten die zijn studie en stages staven, en afdrukken van facebookposts. Deze elementen hebben geen betrekking op uw eigen asielaanvraag, en doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw eigen asielmotieven, nl. het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas over de bedreigingen door Z.F.. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Uw broer werd als vluchteling erkend op basis van motieven die hij zelf aangehaald heeft. Ondanks uw verwantschap met K.O. blijft een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, dan ook noodzakelijk. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige incidenten aangehaald op basis waarvan u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou kunnen baseren.”* Op het einde van het tweede CGVS-interview merkte de advocaat die verzoekster en haar broer bijstond en die huidig verzoekschrift heeft ingediend, trouwens ook al op dat er een verschil was in het asielrelaas, waarbij verzoeksters broer ook nog andere problemen naar voor bracht dan verzoekster die zou moeten huwen met Z.F. (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 14-15). Tot slot is de Raad van oordeel dat zelfs al kan verzoekster worden gevolgd dat de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van haar broer geen informatie geeft waarom hij erkend werd als vluchteling, dit nog niet tot gevolg heeft dat zij haar nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. De bestreden beslissing heeft de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus immers wel degelijk gemotiveerd.

Waar verzoekster betoogt dat geen rekening werd gehouden met de sociale positie van de vrouw in Afghanistan, merkt de Raad op dat zij dit echter zelf op geen enkel moment in de procedure aanhaalde als motief. In dit verband worden ook volgende vaststellingen gedaan die de kwetsbare positie als vrouw in Afghanistan in hoofde van verzoekster ondergraven. Verzoekster verklaarde dat zij elke dag contact heeft met haar moeder, via haar zus, en die nog altijd in Mazar-e-Sharif wonen. Haar moeder is leerkracht geweest, haar zus is leerkracht in Afghanistan (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 10, p. 6). Verzoeksters moeder, die een afkomst heeft als Tadzjiek, is gehuwd met een man die Hazara was, zodat religieuze praktijken gematigd werden beleefd, wat erop wijst dat zij ruimdenkend zijn in hun opvattingen (*Ibid.*, p. 5, 10). Dit wordt overigens bevestigd door het feit dat verzoekster naar school ging tot zij uit Afghanistan vertrok en hierbij soms alleen de weg op ging (*Ibid.*, p. 11-12).

De loutere verwijzing naar het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas over het gedwongen huwelijk met Z.F., naar de algemene informatie over een gedwongen huwelijk, andere vormen van familiaal geweld en de sociale positie van de vrouw, doen geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekster haar asielrelaas niet geloofwaardig is.

Het door verzoeksters broer neergelegde medisch attest van psycholoog V. Schrauwen van 18 januari 2018 (Landeninformatie, stuk 21, nr. 6) werd wel degelijk ten gronde in overweging genomen. Het enkele feit dat verzoekster zich niet akkoord verklaard met de beoordeling van dit attest, betekent niet dat het attest verkeerd werd beoordeeld.

De Raad besluit dat verzoeksters toelichting in het verzoekschrift geen ander licht werpt op de beoordeling die werd gemaakt in de bestreden beslissing. De Raad neemt de motieven, die correct en pertinent zijn, en steun vinden in het administratief dossier, over:

“Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor Z.F. die met u wenste te huwen en die uw vader heeft gedood wegens de weigering van het huwelijksaanzoek. Na grondig onderzoek van uw asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat u het CGVS geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw werkelijke leeftijd. Waar u bij het indienen van uw asielaanvraag in januari 2016 verklaard had dat u 15 jaar oud was, werd uw leeftijd door wetenschappelijk onderzoek op 19 februari 2016 bepaald op 18 jaar met een standaarddeviatie van 6 maanden (zie document leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij, toegevoegd aan uw administratief dossier). U kreeg vervolgens 20/08/1998 als geboortedatum toegekend (zie verklaring DVZ M., rubriek 4). Tijdens uw gehoor bij het CGVS hield u ondanks het medische onderzoek vast aan uw beweerdelijke jonge leeftijd, wat een louter blote bewering uwentwege is (CGVS I M., p.4 en p.24; CGVS I K.O., p.12). U kon immers geen enkel identiteitsdocument neerleggen dat uw eigen verklaringen hieromtrent zou kunnen staven: hoewel uw broer wel een paspoort bezat, verklaarde u zelf niet over een paspoort te beschikken en zei u dat uw taskara verloren was gegaan in zee. Opvallend in dit verband is dat u bij DVZ gezegd had dat u uw taskara had achtergelaten in Afghanistan. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid hield u louter vast aan uw laatste verklaring (CGVS M. I p.14; CGVS M. II p.7-8; verklaring DVZ M., rubrieken 24 en 25). Niet alleen moet er geconcludeerd worden dat u op het moment van uw gehoren bij het CGVS niet beschouwd kan worden als een minderjarige, ook wijst dit erop dat u door zich enkele jaren jonger voor te doen, de inschatting van de geloofwaardigheid van uw verklaringen trachtte te bemoeilijken voor het CGVS.

Daarnaast legde uw broer veelvuldig tegenstrijdige verklaringen af omtrent de bedreigingen door Z.F., wat de aannemelijkheid van jullie relaas op fundamentele wijze ondermijnt.

Ten eerste werd een dubbele tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande het moment waarop uw broer Z.F. voor het eerst toevallig bij jullie thuis tegenkwam. Tijdens zijn eerste gehoor bij het CGVS beschreef uw broer dat zijn les op de universiteit rond 11u30 gedaan was en dat hij toen rechtstreeks naar huis ging. Omstreeks 12u 's middags kwam hij thuis aan en zag hij een auto met bodyguards voor de deur staan. Net op dat moment vertrok Z.F. uit jullie huis. Uw broer vroeg aan jullie vader waarom Z.F. daar was geweest, maar uw vader zei dat het niet zijn zaken waren. Uw broer situeerde deze ontmoeting een week voor het overlijden van jullie vader, en twee maanden voor jullie vertrek uit Afghanistan (CGVS K.O. I p.27 en p.32-34). Tijdens zijn tweede gehoor bij het CGVS schetste uw broer deze situatie opnieuw, nl. dat hij Z.F. bij zijn thuiskomst net kruiste, doch situeerde hij dit voorval in de namiddag en stelde hij dat hij toen zeker niet van de universiteit kwam. Ter verklaring voor deze tegenstrijdigheid zei uw broer dat hij slechts les had tot 11u en nadien ergens anders heen gegaan was, om vervolgens pas naar huis te gaan, wat evenwel indruist tegen zijn vorige versie van de feiten. Frappanter is echter dat uw broer dit voorval deze keer tien maanden tot een jaar voor het overlijden van jullie vader situeerde, en geen week (CGVS K.O. II p.27-28). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid hield uw broer vast aan zijn laatste versie van de feiten: hij zei dat de gebeurtenissen al even geleden waren en dat de data die hij weergaf misschien wat verschilden, dat er mogelijks een misverstand was, maar dat het volstrekt onmogelijk was dat jullie vader slechts een week na deze ontmoeting vermoord was (CGVS K.O. II p.28). Van een misverstand kan in dit verband geen sprake zijn, aangezien uw broer bij zijn eerste gehoor evenzeer verklaard had dat deze ontmoeting twee maanden voor jullie vertrek uit Afghanistan plaatsvond (CGVS K.O. I p.33). Er kon geen verwarring met een andere ontmoeting zijn, omdat uw broer uitdrukkelijk verklaard had dat dit de enige keer was dat hij Z.F. zo toevallig bij jullie thuis kruiste (CGVS K.O. II p.27). Daar Z.F. een machtige ex- jihadi commandant en voormalig provincieraadslid was met een dubieuze reputatie, en aangezien uw broer verklaard had erg verbaasd te zijn bij het zien van de auto met bodyguards voor de deur, mag aangenomen worden dat dit (toen nog) mysterieuze bezoek van Z.F. aan jullie huis een diepe indruk op hem gelaten had (CGVS K.O. I p.29 en p.33).

Er mag dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat uw broer de chronologie van deze essentiële gebeurtenissen binnen zijn relaas correct kon weergeven -quod non. Dit tast de aannemelijkheid van jullie relaas dan ook op onherstelbare wijze aan.

Ten tweede legde uw broer tegenstrijdige verklaringen af over de momenten waarop jullie zelf bedreigd werden door Z.F.. Tijdens zijn eerste gehoor zei uw broer dat hij vier of vijf dagen na het aflopen van de rouwperiode voor het eerst opgezocht werd door Z.F. die om uw hand vroeg. Uw broer weigerde dit, waarna Z.F. ermee dreigde hem net zoals jullie vader te doden. Uw broer zei dat Z.F. u vervolgens één of twee dagen later tegenhield toen u van school onderweg naar huis was (CGVS K.O. I p.35-36). Tijdens zijn tweede gehoor zei uw broer daarentegen dat hij slechts één dag na het aflopen van de rouwperiode voor het eerst persoonlijk bedreigd werd door Z.F., en dat Z.F. u vervolgens pas een week later tegenhield toen u van school onderweg naar huis was (CGVS K.O. II p.31 en p.33-34). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden hield uw broer vast aan zijn laatste versie van de feiten en zei hij dat hij zich bij deze gebeurtenissen in een moeilijke situatie bevond, waarbij een verschil van enkele dagen menselijk is (CGVS K.O. II p.33-34). Echter, aangezien het slechts een zeer beperkt aantal gebeurtenissen betrof waarbij jullie persoonlijk bedreigd en ernstig bedreigd werden, kan een tijdsverloop van één dag in deze context niet zomaar over dezelfde kam gescheerd worden als vier of vijf dagen. Zoals hierboven gesteld is het dan ook niet aannemelijk dat uw broer niet in staat was de chronologie van gebeurtenissen coherent te schetsen.

Ten derde legde uw broer tegenstrijdige verklaringen af over het aantal keer dat hij Z.F. ontmoet heeft. Uit de verklaringen van zijn eerste gehoor bleek dat hij Z.F. twee keer thuis gezien had, nl. toen hij hem toevallig thuis kruiste en toen Z.F. hem na de rouwperiode om uw hand kwam vragen (CGVS K.O. I p.27-28). Tijdens uw tweede gehoor zei hij daarentegen dat hij Z.F. drie à vier keer thuis ontmoet had. Naast de hier vermelde ontmoetingen, zou Z.F. ook nog eens 's voormiddags naar jullie thuis gekomen zijn om opnieuw naar uw hand te vragen. Uw broer weigerde dit, waarna Z.F. diezelfde dag nog u tegenhield en bedreigde toen u op weg van school naar huis wandelde. Uw broer voegde er dus aan toe dat Z.F. jullie huis nog op deze welbewuste dag bezocht had (CGVS K.O. II p.24-25). Geconfronteerd met de vraag waarom uw broer voordien nog niets van deze ontmoeting had vermeld, zei hij dat hij dit misschien was vergeten te vermelden (CGVS K.O. II p.34). Deze verklaring is echter niet aannemelijk omdat uw broer aan het einde van zijn eerste gehoor nog eens uitdrukkelijk het aantal ontmoetingen met Z.F. opgesomd had: '(...) dus de eerste keer was met mijn vader, de tweede keer met mij, en de derde keer heeft hij mijn zus benaderd (...)' (CGVS K.O. I p.42). Gezien de ernst van de feiten kan het niet overtuigen dat uw broer niet in staat bleek eenduidig weer te geven of hij één dan wel twee keer persoonlijk bedreigd was door Z.F..

Ten vierde werd een tegenstrijdigheid vastgesteld binnen de verklaringen van uw broer aangaande de hulp die hij bij jullie oom A. zocht. Tijdens zijn eerste gehoor vertelde uw broer dat u onderweg van school bedreigd was door Z.F., en dat hij dezelfde dag naar het politiehofkwartier ging om klacht in te dienen. Omdat zijn klacht niet aanvaard werd, ging hij dezelfde dag nog hulp vragen bij jullie oom (CGVS K.O. I p.40). Tijdens uw tweede gehoor schetste uw broer alweer een ander verloop van gebeurtenissen. Hij zei dat Z.F. hem één dag na het aflopen van de rouwperiode bedreigde, en dat hij toen al meteen hulp ging vragen bij uw oom. Uw broer situeerde dit gesprek met zijn oom uitdrukkelijk vóór uw persoonlijke bedreiging na school. Hij voegde er ook aan toe dat hij nadien niet meer met uw oom overlegd had, omdat ze geen goede band hadden. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei uw broer dat hij zich misschien niet alles kon herinneren omdat de incidenten een grote impact hadden op zijn geheugen (CGVS K.O. II p.32), wat niet als afdoende verklaring kan worden beschouwd voor voormelde duidelijke tegenstrijdigheid (zie infra, bespreking psychologisch attest).

Voorts bleek uit uw verklaringen een dermate gebrek aan interesse en initiatief ten aanzien van de bedreigingen die u en uw familie ondervonden zouden hebben, dat aan uw relaas moeilijk geloof kan worden gehecht. Zo kon u wel vertellen over het overlijden van uw vader en Z.F. die u één keer op straat had tegengehouden, maar legde u verder bijzonder vage verklaringen af over de concrete omstandigheden naar aanleiding waarvan u Afghanistan plots moest ontvluchten. U wist dat uw broer aangesproken was door Z.F., maar u had geen idee hoe vaak of waar hij dan aangesproken was. U wist evenmin dat Z.F. blijkbaar nog naar uw huis zou zijn gekomen vlak voor hij u op straat bedreigde met ontvoering (CGVS M. I p.17 en p.21; CGVS M. II p.11 en p.13). Voorts had u geen idee of uw familie klacht had ingediend bij de politie en of er enig onderzoek loopt naar de moord op uw vader en de bedreigingen aan jullie adres. U zou er ook nooit naar gevraagd hebben (CGVS M. I p.18 en p.23; CGVS M. II p.11 en p.13). U had geen idee of er ooit pogingen waren ondernomen om het conflict met Z.F. op een of andere manier op te lossen (CGVS M. I p.23).

U wist evenmin of uw familie na uw vertrek nog aangesproken of bedreigd was door Z.F., en u zou ook hier niet naar geïnformeerd hebben (CGVS M. I p.23; CGVS M. II p.9). Voorts wist u niet hoe of door wie uw vader concreet aangevallen was (CGVS M. I p.24), hoewel uw broer ter plaatse met getuigen zou hebben gesproken en wel over deze informatie beschikte (zie vb CGVS K.O. I p.34).

Ter verklaring voor uw onwetendheid omtrent de bedreigingen van uw broer stelde u dat hij u zulke informatie niet wilde geven om u geen angst aan te jagen (CGVS M. I p.17; CGVS K.O. I p.32 en p.34). Echter, aangezien Z.F.'s wens om met u te huwen aan de basis zou liggen van de moord op uw vader en uw noodgedwongen vlucht uit Afghanistan waarbij u onverwachts uw familie moest verlaten, kan het niet overtuigen dat u (achteraf) dermate weinig interesse toont in de concrete omstandigheden van uw vlucht. Van een persoon die internationale bescherming verzoekt, mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich minstens voldoende informeert over de gebeurtenissen die direct aan de basis liggen van zijn of haar asielaanvraag. Dat u als onderlegd persoon nagelaten hebt dit te doen, hoewel u zich intussen reeds twee jaar samen met uw broer in België bevindt en u nog dagelijks contact hebt met uw moeder en zus in Afghanistan, valt moeilijk aan te nemen (CGVS M. II p.3). Samengenomen met bovenvermelde vastgestelde tegenstrijdigheden binnen de verklaringen van uw broer, bevestigen deze elementen dat aan jullie relaas geen geloof kan worden gehecht.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat jullie relaas ook ernstige vragen oproept in termen van waarschijnlijkheid. Zo bleek uit de verklaringen van uw broer dat uw moeder en broer wel degelijk op de hoogte waren van de reden waarom uw vader vermoord was, nl. omdat hij geweigerd had u uit te huwelijken aan Z.F.. Z.F. richtte zijn verzoek om uw hand vervolgens tot uw broer, wat deze steeds weigerde en waarna ook hij met de dood bedreigd werd. Niettemin lichtte noch uw broer, noch uw moeder u in van deze bedreigingen en lieten zij u simpelweg op uw eentje van en naar school wandelen. Dat uw moeder en broer geen enkele maatregel voor uw veiligheid namen maar u daarentegen zelfs helemaal alleen naar school lieten gaan, hoewel u gewoonlijk wel in gezelschap van uw moeder of vriendinnen naar school wandelde (CGVS M. I p.11-12), kan in deze context niet overtuigen. Geconfronteerd met deze opmerking zei uw broer dat jullie geen andere keuze hadden omdat hij moest studeren en uw moeder fysiek niet meer in staat was om naar buiten te gaan, en dat ze in deze moeilijke periode niet op zulke kleine zaken gelet hadden (CGVS K.O. I p.37). Echter, aangezien uw vader door Z.F. geliquideerd zou zijn en uw broer reeds uitdrukkelijk door Z.F. met de dood bedreigd was, valt de verklaring dat uw broer liever wenste te studeren en dat uw veiligheid een kleine zaak betrof, niet serieus te nemen. Ook deze vaststellingen bevestigen dan ook de onaannemelijkheid van jullie relaas.

U legde geen documenten neer ter staving van uw identiteit en asielrelaas. Uw broer legde in het kader van zijn asielaanvraag zijn taskara neer en documenten die zijn studie en stages staven, en afdrucken van facebookposts. Deze elementen hebben geen betrekking op uw eigen asielaanvraag, en doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw eigen asielmotieven, nl. het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas over de bedreigingen door Z.F.. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Uw broer werd als vluchteling erkend op basis van motieven die hij zelf aangehaald heeft. Ondanks uw verwantschap met K.O. blijft een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, dan ook noodzakelijk. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige incidenten aangehaald op basis waarvan u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou kunnen baseren.

Uw broer haalde ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheden aan dat de gebeurtenissen een diepe indruk op hem hadden nagelaten en een zekere impact hadden op zijn geheugen (CGVS K.O. II p.32-33 en p.37). Hij legde in dit kader een psychologisch attest neer. Hoewel het CGVS begrip opbrengt voor eventuele psychologische moeilijkheden die uw broer zou hebben, dient opgemerkt te worden dat uit het psychologisch verslag niet blijkt dat de cognitieve capaciteiten van uw broer dermate zouden zijn aangetast dat hij niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. In het attest wordt vermeld dat uw broer soms moeite heeft om details van bepaalde herinneringen naar boven te halen (zie stuk 10). Echter, de vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen geen details maar wel elementen die de kern van jullie asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij deze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, temeer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de verzoeker gegrift te zijn.

Voort dient opgemerkt te worden dat uw broer noch bij DVZ, noch tijdens zijn eerste gehoor melding had gemaakt van het bestaan van geheugenproblemen. Indien hij werkelijk met geheugenproblemen zou kampen die het hem ernstig bemoeilijken zijn asielrelaas coherent uiteen te zetten, kan het niet overtuigen dat hij dit pas aan het einde van zijn tweede gehoor opwierp na confrontatie met een

tegenstrijdigheid (CGVS K.O. II p.32-33). Uit de gehoorverslagen blijkt ook dat gehoren op normale wijze plaatsvonden en dat uw broer wel degelijk in staat was om precieze en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Bovendien steunt onderhavige beslissing niet alleen op tegenstrijdigheden binnen de verklaringen van uw broer, maar ook op een onwaarschijnlijkheid en op vaagheden binnen uw eigen verklaringen. Het psychologische attest is derhalve niet van die aard om de aangetaste geloofwaardigheid van jullie asielrelaas te herstellen.

Afsluitend dient het volgende opgemerkt te worden: uw advocaat haalde aan dat u als sjiitische moslima in Afghanistan een verhoogd risico zou lopen wegens recente aanslagen waarbij de sjiitische bevolkingsgroep gevisereerd wordt (CGVS M. II p.15). U haalde dit echter zelf op geen enkel moment in de loop van uw asielprocedure aan als asielmotief, en u brengt evenmin omstandigheden aan waaruit dergelijk verhoogd risico wegens uw sjiitische geloofsstrekking zou kunnen blijken."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *"Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 19 april 2016.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stellen de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-e-Sharif. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Balkh als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekster voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar de provincie Balkh.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de provincie Balkh een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP